

Predikan 14 e Tref i Centrumkyrkan 20180902

Jag tror jag nämnt det förut, men jag blev så upprörd när jag hörde om den lilla brittiska byn vars läkare upptäckt att en stor del av byn sjuktal gick ner, när människorna erbjöds gemenskap. I nyhetsinslaget efteråt sa en forskare, om jag hörde rätt, ”Det här med gemenskap har vi inte forskat så mycket på. Men det kan mycket väl vara bra för hälsan”! Jag tänkte att det där vet väl ganska många ändå. Gemenskap funkar, även om det inte är ”evidensbaserat”. Jag såg en värvningsfilm för den muslimska sekten och terrororganisationen IS för något år sedan. Den var välgjord, dramatisk och lockande och spelade på de strängar som alla organisationer gör, som de flesta av oss dras till. ”Kom och gör något meningsfullt, bli sedd och få gemenskap”. Grundläggande behov som finns hos alla människor, tror jag. Å ena sidan blir man från forskningshåll närmast överraskad att gemenskap funkar, å andra sidan kan vem som helst utnyttja den mänskliga skörheten och längtan efter tillhörighet. Kanske är det därför Jesus är så mån om att be om enhet för sina efterföljare och vänner. Han vet att vi är ömtåliga varelser. Han vet vad människor dras till och vår tendens att välja den enklare vägen, den som snabbast ger oss tillfredsställelse och bekräftelse. ”Likes” hit och dit. Köp här, spela där. Kan jag sortera och hitta vägen i detta virrvarr av val? På frälsarkransen symboliserar de tre första pärlorna Gud, tystnaden och jaget. Det är de tre grundläggande pärlorna, men också det som är de stora hindren för tron. GudspärLAN för gudsbild och vetenskap och pärlan för jaget - där jag gärna är min egen gud, har en tystnadspärLA emellan sig. Tystnaden och väntan är möjlighet och hinder. Det är den som binder samman Gud och människa. Nära varandra, åtskilda av ett tyst möte. Hindret ligger i vår tidsanda, där allt ska ske nu, senast. Nu, är nästan försent. Jag tänker på Guds dom

över Kain, när han mördat sin bror Abel. ”*Om du odlar marken skall den inte längre ge dig sin gröda. Rastlös och rotlös skall du vara på jorden*”. Vi är väl där? Men, lär mig tystnadspärLAN, i väntan slår jag rot, mig själv och i Gud. Om jag inte väntar, lyssnar och låter växa, då förblir jag ytlig och lättpåverkad. Det är för dig och mig som Jesus ber. ”*Helige fader, bevara dem i ditt namn, det som du har gett mig, så att de blir ett, liksom vi är ett. Medan jag var hos dem bevarade jag dem ... jag skyddade dem ... Nu kommer jag till dig, men detta säger jag medan jag är i världen, för att de skall få min glädje helt och fullt*”. Mitt i sin egen ömtålighet ber Jesus att vi ska bevaras.

Att vara ömtålig är inte att vara ömklig. Det är inget ideal att vara ett offer eller att bli tyckt synd om. Paulus hjälper oss med det. Vi lägger hans ord ovanpå evangeliet, som ett raster. ”*Genom honom och med den tillförsikt vi hämtar ur tron på honom kan vi frimodigt nalkas Gud. Alltså ber jag er att inte tappa modet när jag lider för er skull; mitt lidande är er härlighet*”. Han uppmuntrar inte till självpåtaget lidande. Han uppmanar inte till ömkan, men till ödmjukhet som ger hopp. Tre ord på bokstaven ”ö”. Ger ömtålighet ömkan eller ödmjukhet? Paulus visar på ödmjukheten. Ömkan är självpåtagen svaghet, självömkan. Det är minsann mer synd om mig än om dig, därför ska jag ha rätt. Det funkar inte. Ödmjukheten vinner över både svaghet och stolthet. Det är inte hos mig själv jag hämtar kraften. Det är hos Gud. Bland andra Nelson Mandela säger ”Det är inte vår svaghet som skrämmer oss mest, det är vår styrka”. Eller som han jag mötte som sa att det han var mest rädd för var att misslyckas. -Hur skulle det vara att lyckas då, frågade jag. -Hu, det vore jättehemskt, svarade han.

Jag läser brevtextern igen: *Jag uppmanar er alltså, jag som är fånge för Herrens skull, att leva värdigt er kallelse, alltid ödmjuka och milda. Ha*

fördrag med varandra i tålmod och kärlek. Sträva efter att med friden som band bevara den andliga enheten: en enda kropp och en enda ande, liksom ni en gång kallades till ett och samma hopp. En är Herren, en är tron, ett är dopet, en är Gud och allas fader, han som står över allting, verkar genom allt och finns i allt.

Sträva efter att med friden som band bevara den andliga enheten. På engelska heter de som håller fred, i Saligprisningarna, "peacemakers", bokstavligen "de som gör fred". Den andliga enheten är inte ett ömkande, där du böjer dig för mig i allt. Det är väl ändå ömsesidighet (ett ö-ord till) som är ödmjukhetens kännetecken? I varje möte sker något med oss, även om vi inte kommer överens. Att ha fördrag med någon betyder inte att vi är lika. Stå ut med varandra i kärlek. Det skulle väl inte funka i politiken och i valtider. Vi vill ju gärna förstå vad som skiljer olika partier åt. Men visst kan man bli ganska trött på allt markerande gentemot varandra? Ja i debatten blir det ibland mer av att man egentligen tycker ganska lika men inte kan låtsas om det. Det problemet behöver vi inte ha i kroppen kyrkan. Vi ska inte skapa partier, vi ska ena. När vi börjar splittra oss, hemfaller vi till vår egen ömtålighet och blir närmast ömkansvärda. Jag ironiserar ibland över nattvarden som enhetens måltid. Vi behöver inte tänka på att olika kyrkotraditioner inte kan mötas till gemensam måltid. (Jag kan inte låta bli att berätta om min reflektion vid en ekumenisk gudstjänst, där alla sörjde att det inte gick att dela Bordets gåvor. Efter gudstjänsten serverades chips och cider. Alla deltog. Jag tänker att skillnaden inte är så stor.) Men vad säger vi, här idag? "Du som vill böja knä, ha glutenfritt bröd och alkoholhaltigt vin i särkalk går till den stationen. Du som vill stå upp, själv bryta det nybakta brödet och doppa det i alkoholfritt vin, gör det i det hörnet." Och så vidare. Är det enhet? Är det att sträva

efter andlig enhet med friden som band? Jag är inte säker på det. Även vi i Centrumkyrkan kanske har något att jobba med? I grunden kanske det bara är symboliska frågor på hur vi gör för att skapa fred och enhet. Låt var och en göra som den vill. Då blir det inget bråk. Faktiskt ger oss författaren till Efesierbrevet, kanske Paulus, nyckeln till det hela i avsnittet före vår text: *Stå fasta och var stadigt rotade i [Fadern], så att ni tillsammans med alla de heliga förmår fatta bredden och längden och höjden och djupet och lära känna Kristi kärlek som är väldigare än all kunskap, tills hela Guds fullhet uppfyller er. Han som verkar i oss med sin kraft och förmår göra långt mer än vi kan begära eller tänka, hans är härligheten genom kyrkan och genom Kristus Jesus, i alla släktled i evigheters evighet, amen.* Rotad i Gud, trygg i min tillhörighet behöver jag inte hävda min rätt eller ens överväga om jag är någon annans medmänniska. Då flödar Guds kärlek fritt i mig och fridens band binder mig samman med dig och dig och dig. Amen